

Вчитель на селі завжди був і є уособленням високої культури, освіти, зразкової поведінки, а відтак ним небезпідставно гордяться батьки та інші рідні. А от 75-річна Параска Семенівна Тхорук може гордитись, що в її родині аж вісім вчителів, причому кожен з них може служити хорошим прикладом високоморальної поведінки. Сама баба Панька — так по-вуличному звуть Параску Семенівну — отримати

жінку в лікантній ситуації твердий характер та рішучість: як зустріла спокусницю Овдія, як побалакала по душах, як сім баб пошептало, то та скоро виїхала із села і навіть за межі нашого району.

Відтак повернулася злагода в сім'ю. Будували нову хату, рослили двох доньок. Старша Галина в 1962 році вже готувалась до вступу в педучилище, та трапилась з нею біда: важкий напад апендициту, за-

А син Олег викладає фізику і трудове виховання у сусідньому Садовому, його дружина Ліна теж вчителька. І хоч в останні роки Ліна хворіє, стала інвалідом 1-ї групи, чоловік невтомно турбується про неї і про сина Ігоря, який, до речі, теж мріє піти педагогічною стежкою батьків.

Мені приємно констатувати те, що діти Параски Семенівни, дочка Світлана і син Олег, були моїми вихованцями під час навчання в Малатинській СШ. Тепер у Світлани є двоє дорослих дітей: син Ігор та дочка Галя, причому вони вчителі і одружилися на колегах-педагогах! І якщо полічити, скільки ж в родині баби Паньки педагогів, то виходить вісім чоловік!

Цікаво, що і ті вчительки, хто був у баби Паньки на квартирі, не засиділися в дівках, а всі вдало повиходили заміж. При цьому не без сприяння доброї господарки хати! Скажімо, десь з двадцять років тому квартирувала у Паньки вчителька Валентина Лівшук, родом з Русивля. За тиждень баба Панька жениха їй знайшла. Нині у подружжя двоє дітей. Старша донька в медучилищі вчиться, син — у школі. І в обох на хрестинах Параска Семенівна бабувала.

Живе у Малатині добра господиня, порадиця, літня жінка Панька. Кілька літ, як поховала свого Овдія. Самій вже за 75 літ, помережаних червоними і чорними нитками радісних та сумних подій, але повних зробленого для ближніх добра. Красуються на підвіконні ті хати численні квіти у вазонах. Цвітуть і відцвітають, як саме життя цієї простої хорошої людини.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК.
с. Малатин.**

Долі людські

Вчительська родина баби Паньки

вищу освіту не змогла через бідність. Вона ходила до школи ще за часів польського панування в нашому краї, вдома, крім неї, виховувались ще три дочки. Жили сутожно, особливо у роки воєнного лихоліття. Але в післявоєнний час всі дівчата повиходили заміж, створили свої сім'ї. Параску взяв видний сільський парубок Овдій, який не тільки був роботящий, а й тямущий в навчанні, бо зумів опанувати фах агронома, а відтак і заслужити неабияку повагу односельців. Більше того, на Овдія задивлялись незаміжні жінки, яких в повоєнний час було чимало. Одна з них, вчителька, директор місцевої школи, мало не відбила чоловіка у Параски. Тоді, як згодом згадувала Параска Семенівна, вона чи не вперше пошкодувала, що сама не вчителька, аби і в цій якості достойно протистояти розлучниці. Виручили просту

тим невдала операція призвели до трагедії — смерті дівчини. І в цей час таке ж лихо приходить і до меншої Світлани, але її прооперували вдало, дівчина одужала. А як було таке перенести матері? Скільки мужності і терпіння треба мати, щоб пережити горе, продовжувати плекати рідну сім'ю? Параска Семенівна пройшла через це. Їй було вже за сорок літ, коли народила ще одну дитину — сина Олега.

Радів Овдій, ще більше прагнув з дружиною збати про майбутнє дітей, зробити все для їх щастя. Тож обом — дочці і сину — дали можливість стати шанованими людьми — вчителями. Світлана після закінчення педучилища вийшла заміж за вчителя біології Леоніда, працювала в рідному Малатині, а згодом виїхала в Здолбунівський район, на батьківщину чоловіка, де обоє і досі трудяться на педагогічній ниві.